

Sygn. akt VII U 2707/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2016 r. w Warszawie

sprawy M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania M. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 23 lipca 2013 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. Z. prawo do renty socjalnej od dnia 1 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2017r.,
2. Przyznaje pełnomocnikowi M. K. Kancelaria Radcy Prawnego, (...) lokal (...), (...) W. kwotę 60zł (sześćdziesiąt) powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej z urzędu, którą to kwotę wypłacić ze środków Skarbu Państwa- Kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

Sygn. akt VII U 2707/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2013 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. Z. przyznania prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do wskazanego świadczenia, gdyż nie spełnia on warunków określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wobec uznania przez Komisję Lekarską orzeczeniem z dnia 5 lipca 2013 r., że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy jak wymaga tego ustawa. Ponadto organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 26 kwietnia 2012 r. przyznał ubezpieczonemu rentę socjalną na okres do dnia 30 kwietnia 2013 r. (decyzja z dnia 23 lipca 2013 r., k.45 a.r.).

Od powyższej decyzji M. Z. złożył odwołanie, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej, zarzucając, że stan jego zdrowia uzasadnia uznanie go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Ponadto ubezpieczony wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od odmownej decyzji organu rentowego, znak: (...), z uwagi na fakt, że jest osobą niepełnosprawną, cierpiącą na schorzenia psychiczne, w związku z tym nie był w stanie zapoznać się s treścią pouczenia o możliwości odwołania. Dodatkowo odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych

sądowych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i medycyny pracy na okoliczność jego rzeczywistego stanu zdrowia skutkującego całkowitą niezdolnością do pracy przed 16 rokiem życia (odwołanie, k.2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o jego oddalenie, wskazując, że odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Ponadto organ rentowy wskazał, że powód nie odwołał się do Sądu w ustawowym terminie bowiem przedmiotową decyzję wysłano do ubezpieczonego w dniu 29 lipca 2013 r. natomiast odwołanie wpłynęło do Zakładu w dniu 18 października 2013 r. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony nie uprawdopodobnił, iż przekroczenie wskazanego wyżej terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych (odpowiedź na odwołanie, k.5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. Z., urodzony w dniu (...), na mocy decyzji organu rentowego z dnia 26 kwietnia 2012 r. uzyskał prawo do renty socjalnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. Prawo do renty zostało ubezpieczonemu przyznane na okres do dnia 30 kwietnia 2013 r. (k. 17 a.r.).

W związku z upływem terminu na jaki zostało przyznane prawo do wskazanego powyżej świadczenia, w dniu 29 marca 2013 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty socjalnej. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 26 kwietnia 2013 r. uznał, że M. Z. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu przez odwołującego sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 5 lipca 2013 r. uznała, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, K.43 a.r.).

Na tej podstawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 23 lipca 2013 r. wydał decyzję, mocą której odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 23 lipca 2013 r., k.45 a.r.).

W toku postępowania sądowego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii oraz medycyny pracy celem ustalenia, czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności przy uwzględnieniu następujących okoliczności:

1. niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat z zastrzeżeniem pkt. 2.
2. niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu
3. jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego (65 lat dla mężczyzn) należy w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzec niezdolność do pracy od dnia osiągnięcia tego wieku (postanowienie z dnia 4 listopada 2013 r., k.9 a.s.).

W opinii z dnia 28 lutego 2014 r. biegły sądowy z zakresu psychiatrii M. P. wskazała, że zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, że brak jest podstaw do uznania ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy po kwietniu 2013 r.

(opinia z dnia 28 lutego 2014 r., k.25 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy, H. P. w opinii z dnia 26 lipca 2014 r. orzekła, że u ubezpieczonego istnieje całkowita niezdolność do pracy na okres 2 lat od kwietnia 2013 r. Badany z rozpoznany zespół tików w dzieciństwie z przebytą depresją i nadużywaniem substancji psychoaktywnych w obecnym stanie zdrowia nie może

pracować wg kwalifikacji. Występujące zaburzenia ruchowe uniemożliwiają pracę w zespole. Występowanie stresów będzie miało miejsce w środowisku pracy nasili objawy. Badany wymaga przekwalifikowania i ustalenia środowiska pracy w którym będzie z tym schorzeniem pracować (opinia z dnia 26 lipca 2014 r., k.52-53 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 23 października 2014 r. organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko zawarte w odpowiedzi na odwołanie oraz wniósł o powołanie innego biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy (pismo procesowe z dnia 23 października 2014 r., k.66 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 października 2014 r. Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy innego niż biegła H. P., celem ustalenia czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia;
2. w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia;
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 28 października 2014 r., k.68 a.s.).

W opinii z dnia 13 stycznia 2015 r. biegły sądowy z zakresu medycyny pracy D. M. wskazała, że stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i stopień ich zaawansowania powodują nadal całkowitą niezdolność do pracy jako kontynuacja renty na dwa lata. Stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ istotnej poprawie od ostatniego badania w 2012 r., objawy zespołu (...) pomimo leczenia nie ustępują (opinia z dnia 13 stycznia 2015 r., k.93-95 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 30 marca 2015 r. organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii z dnia 13 stycznia 2015 r. oraz wniósł o powołanie innego biegłego sądowego (pismo procesowe z dnia 30 marca 2015 r., k.121 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 31 marca 2015 r. odwołujący podzielił stanowisko wyrażone w opinii biegłego z zakresu medycyny pracy (pismo procesowe z dnia 31 marca, k.123-124 a.s.).

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2015 r. Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy innego niż D. M., celem ustalenia czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia;
2. w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia;
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 3 kwietnia 2015 r., k.126 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy K. Z., w opinii z dnia 26 maja 2015 r. wskazała, że uznanie opiniowanego za całkowicie niezdolnego do pracy oraz przyznanie mu renty socjalnej poparte jest zarówno jego obecnym stanem zdrowia jak i wiąże się z możliwością pozyskania środków na zakup leków umożliwiających lepsze funkcjonowanie wnioskodawcy. Badany wymaga przekwalifikowania. Przy obecnym stanie wiedzy lekarskiej nie jest możliwe jego całkowite wyleczenie, a na pewno nie może pracować w zawodzie elektryka. Być może regularne przyjmowanie leku A., uzyskanie nowych kompetencji zawodowych po przekwalifikowaniu, umożliwią skarżącemu powrót do aktywności zawodowej (opinia z dnia 26 maja 2015 r., k.160-161 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 24 czerwca 2015 r. odwołujący wniósł o uzupełnienie opinii z dnia 26 maja 2015 r., o informację, kiedy powstało naruszenie sprawności organizmu odwołującego (pismo procesowe z dnia 24 czerwca 2015 r., k.172-173 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2015 r. organ rentowy wniósł o uzupełnienie opinii z dnia 26 maja 2015 r. (pismo procesowe z dnia 30 czerwca 2015 r., k.175-176 a.s.).

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2015 r. Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lekarza z zakresu medycyny pracy K. Z., celem ustalenia daty powstania i stopnia niezdolności do pracy odwołującego (postanowienie z dnia 31 lipca 2015 r., k. 177 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 1 października 2015 r. biegła sądowa z zakresu medycyny pracy wskazała, że opiniowany jest całkowicie niezdolny do pracy, a istniejąca niezdolność powstała przed ukończeniem 18 roku życia, jak również w czasie trwania nauki w szkole. Wnioskodawca jest niezdolny do pracy w chwili obecnej, co nie wyklucza możliwości przekwalifikowania zawodowego opiniowanego (opinia z dnia 1 października 2015 r., k.198 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2015 r. organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii uzupełniającej z dnia 1 października 2015 r., a także wniósł o powołanie innego biegłego z zakresu medycyny pracy (pismo procesowe z dnia 1 grudnia 2015 r., k.218 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 3 grudnia 2015 r. odwołujący oświadczył, że w całej rozciągłości przychyła się do przedłożonej opinii głównej i opinii uzupełniającej biegłej sądowej K. Z., natomiast w piśmie z dnia 14 grudnia 2015 r. ubezpieczony wniósł o oddalenie wniosku organu rentowego o powołanie innego biegłego z zakresu medycyny pracy (pismo procesowe z dnia 3 grudnia 2015 r., k.221-222 a.s. oraz z dnia 14 grudnia 2015 r., k.223-225 a.s.).

Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy innego niż H. P., D. M., K. Z., celem ustalenia czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia;
2. w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia;
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 25 stycznia 2016 r., k.227 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu medycyny pracy L. M. w opinii z dnia 23 maja 2016 r. uznała, że wnioskodawca nie jest zdolny do pracy z powodu stwierdzenia schorzenia i towarzyszącym chorobie objawom. Nie nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia od 2012 r.. Niezdolność do pracy istnieje od 1 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2017 r. Podjęcie pracy przez odwołującego zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami nie jest możliwe ze względu na zagrożenie życia. Również wykonywanie pracy na innych stanowiskach, nawet prostych, gdzie jest kontakt z otoczeniem jest praktycznie obecnie niemożliwe. W g posiadanej wiedzy lekarskiej schorzenie to jest praktycznie niemożliwe. W związku z powyższym biegła uznała, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy, co daje mu możliwość otrzymania renty socjalnej (opinia z dnia 23 maja 2016 r., k.269 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 22 lipca 2016 r. organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii z dnia 23 maja 2016 r. (pismo procesowe z dnia 22 lipca 2016 r., k.284 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2016 r. odwołujący oświadczył, że przychyła się do przedłożonej opinii biegłej sądowej (pismo procesowe z dnia 8 sierpnia 2016 r., k.296-297

a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony

kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii M. P. oraz z zakresu medycyny pracy H. P., D. M., K. Z. i L. M., w celu jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. Orzekając w przedmiotowej sprawie, Sąd oparł się jednak wyłącznie na miarodajnych w jego ocenie opiniach biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy uznając, że są to biegli z zakresu medycyny adekwatnej do schorzeń, które czynią odwołującego całkowicie niezdolnym do pracy. W sporządzonych przez siebie opiniach biegli sądowi wskazali bowiem, że istnieją przesłanki uzasadniające uznanie ubezpieczonego za osobę całkowicie niezdolną do pracy, co tym samym podważyło opinię Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 lipca 2013 r. oraz wydaną na jej podstawie decyzję organu rentowego z dnia 23 lipca 2013 r., odmawiającą przyznania skarżącemu dochodzonego przez niego świadczenia, od której odwołanie stanowi przedmiot niniejszego postępowania. Sąd Okręgowy w pełnym zakresie podziela opinię biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy L. M., która w sposób jednoznaczny wskazała, że o stwierdzeniu całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawcy decyduje stwierdzone u niego schorzenie oraz objawy towarzyszące tej chorobie, a mianowicie tiki ruchowe oraz głosowe. Jednocześnie biegła wskazała, że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała u niego przed ukończeniem 18 roku życia. Ponadto opinia wykonana przez biegłą zawierała wszystkie niezbędne elementy i została wykonana w oparciu o całokształt materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył przy tym, że opinie biegłych są wyczerpujące, zostały także sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia M. Z.. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, że wprawdzie organ rentowy w pismach procesowych z uwzględnieniem stanowiska Przewodniczącego Komisji Lekarskiej przy II Oddziale ZUS, stanowiącego załącznik do ww. pism zgłosił zastrzeżenia do powołanych opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, to jednak, w ocenie Sądu, podniesione zarzuty nie były uzasadnione i nie dawały podstaw do powołania w sprawie innych biegłych ww. specjalności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 23 lipca 2013 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. 2013 r., poz. 1682), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Stosownie zaś do ust.2 powołanego przepisu osobie, która spełnia warunki określone w ust.1 przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Z dyspozycji art. 15 ustawy o rencie socjalnej wynika, że ustawodawca w ramach oceny, czy spełnione zostały przesłanki do przyznania opisanego powyżej świadczenia nakazał odpowiednio stosować art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które zawierają legalne definicje całkowitej i częściowej niezdolności

do pracy. Mianowicie, przepis art. 12 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje, że za całkowicie niezdolną do pracy należy uznać osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepis art.12 ust.3 ustawy za częściowo niezdolną do pracy uznaje osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, należy mieć także na uwadze, że w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00). Ocena całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, co do zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09).

W świetle przytoczonych przepisów kwestią, od której uzależniona była zasadność odwołania M. Z. było zatem ustalenie, czy odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i czy niezdolność ta powstała z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałej w ww. okresach.

Celem rozstrzygnięcia powyższych wątpliwości, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, jako właściwego ze względu na występujące u ubezpieczonego schorzenia. W sporządzonych przez siebie opiniach biegli sądowi wypowiedzieli się w kwestii zdrowia odwołującego na podstawie oględzin jego osoby oraz zgromadzonej w aktach sprawy i aktach rentowych dokumentacji medycznej. Ich spostrzeżenia i wnioski są logiczne, nie budzą żadnych wątpliwości. Biegli oparli się na kompleksowym materiale dowodowym.

Z opinii biegłej sądowej z medycyny pracy L. M., która oparła się na całym materiale dowodowym zebrany w sprawie, jednoznacznie wynika, że ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a stwierdzone schorzenie jest zaburzeniem neurologicznym wrodzonym, a występujące z tego powodu objawy niekontrolowane przez ubezpieczonego powodują, że podjęcie pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami nie jest możliwe ze względu na zagrożenie życia. Również wykonywanie pracy na innych stanowiskach nawet prostych, gdzie jest kontakt z otoczeniem jest praktycznie niemożliwe. Ponadto schorzenie to jest nieuleczalne. W ocenie biegłej zespół (...) występował przed 18 rokiem życia, natomiast całkowita niezdolność do pracy istnieje nadal od 1 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2017 r.

W tym względzie, Sąd Okręgowy w całości podziela wnioski i spostrzeżenia zawarte w opinii ww. biegłej sądowej. Zwłaszcza, że opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00). W efekcie specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 kwietnia 2005r., II CK 572/04).

Reasumując powyższe rozważania natury prawnej i faktycznej stwierdzić należy ponad wszelką wątpliwość, że wnioskodawca z uwagi na stan zdrowia nie jest aktualnie zdolny do podjęcia jakiejkolwiek pracy, a zatem jest całkowicie niezdolny do pracy. Nadto niezdolność ta powstała przed 18 rokiem życia, a zatem wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa do renty socjalnej.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne i na mocy art. 477 14 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. Z. prawo do renty socjalnej na okres od dnia 1 maja 2013 r tj. od miesiąca w którym

odwołującemu przysługuje prawo do świadczenia na dalszy okres do dnia 30 kwietnia 2017 r. zgodnie ze wskazaniami biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy L. M., o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

W pkt II wyroku Sąd Okręgowy w oparciu o treść § 15 i § 2 ust. 3 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490.), przyznał radcy prawnemu M. K. Kancelaria Rady Prawnego, (...) lokal (...), (...) W. od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 60 zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)